

(Anders Nielsen), at naar han siger, at her forelaa et Forsøg paa at vælte Ansvarret over paa andre, saa siger jeg: Nej, det gør der ikke. Jeg har selv stemt for denne Lov, og jeg skal selv tage Ansvarret for min Stemmegivning, det gør jeg til enhver Tid og ved enhver Lejlighed.

Et andet Stridsspørgsmaal, som har været stærkt fremme her, er den højtærede Finansministers Stilling til Toldspørgsmaalet. Navnlig har det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) og det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen) rettet stærke Bebrejdelser mod den højtærede Finansminister for hans Stilling til dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds gik saa vidt, at han udtalte, at den højtærede Finansminister var en Ven af de indirekte Skatter. Han mener altsaa, at det er noget absolut forkert at være en Ven af de indirekte Skatter. Jeg kunde have Lyst til at spørge det ærede Medlem, om han da vil gaa med til at stryge alle indirekte Skatter. Det maa jo nemlig blive Resultatet af det, han sagde. Dernæst sagde det ærede Medlem: Vi, i alt Fald vi Frihandelsmænd, ere Modstandere af alle indirekte Skatter. Men saa skulde virkelig det ærede Medlem i stærkere Grad have lagt sit Lod i Vægtskaalen, da vi behandlede Toldloven. Det havde været paa sin rette Plads, da det drejede sig om at faa de gamle Venstreprincipper gennemførte, give Beskyttelsen sit Banesaar og faa de indirekte Afgifter, som ere en Følge af Beskyttelsen, nedsatte. Men alle de indirekte Skatter ere ikke Beskyttelsesskatter; vi have en Mængde indirekte Skatter paa Toldloven, som ere rene Finanstoldskatter. Jeg gad vide, om det ærede Medlem for Horsens Landkreds og det ærede Medlem fra Hornslet tør gaa med til at fjerne alle indirekte Skatter, ogsaa dem, som ere rene Finanstoldskatter. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som var Ordfører under Toldlovbehandlingen, om han tør gaa med til at fjerne alle indirekte Skatter? Jeg tror: Nej. Det skal sikkert nok vise sig, at det tør de Herrer slet ikke, thi det vilde føre til Konsekvenser, som ingen i dette Øjeblik kan overse. Jeg kunde, hvis jeg vilde forfølge dette videre, nævne en Masse Finanstoldsatser, som ogsaa ere indirekte Skatter, og som det vilde være ganske meningsløst for ikke at sige rent vanvittigt at fjerne. Vi faa en Masse Ting herind i Landet, f. Eks. Galanterivarer, og det vilde være rent meningsløst, om man vilde stryge

Tolden paa saadant — man kunde næsten sige — Humbug, som ingen Værdi har. Stryge vi Tolden paa dem, kommer der bare flere, og saa gaar der saa mange flere Millioner ud af Landet til Ting, som vi ingen Brug have for, og som ingen Nytte gøre. Jeg skal maaske senere i mit Foredrag komme tilbage til Toldhistorien og Toldskatterne, og hvad dermed staar i Forbindelse.

Det sidste Aar, eller rettere de sidste 5 Fjerdingaar, har jo været ualmindelig rigt paa politiske Begivenheder, som ganske vist ikke have været af særlig hyggelig eller glædelig Art — man behøver blot at se paa Bankkrakket, Alberti-Affæren og Sparekassekrakket forrige Aar. Heller ikke de politiske Forhold have været af særlig glædelig Art. Der er skabt en Uenighed, en Uklarhed og en Forvirring i dansk Politik, som man skal lede længe efter Magten til. Og denne politiske Uklarhed og Forvirring har jo ikke alene satsit Mærke herinde paa Rigsdagen, men den har ogsaa sat sit dybe Mærke ude paa Landet og i det danske Vælgerfolk. Herinde paa Rigsdagen har den politiske Forvirring, som har hersket i denne Periode, særlig givet sig Udslag deri, at de politiske Partiforhold ere blevne væsentlig forrykkede, og det har igen ført med sig, at det ene Ministerium med korte Mellemrum har afløst det andet; det nuværende Ministerium er jo det fjerde i Rækken i Løbet af de sidste 5 Fjerdingaar. Gaar man blot lidt over 14 Maaneder tilbage i Tiden, vil man se, at den Gang sad Ministeriet J. C. Christensen og var Bæreren af den politiske Udvikling her i Landet; den Gang var det Ministeriet J. C. Christensen, som skulde og maatte føre an i den politiske Udvikling her i Landet, og det saa ogsaa ud til, at dette Ministerium var et stærkt Ministerium, som efter alle Solemærker at dømme havde en lang politisk Løbebane foran sig. Saaledes saa det ud for lidt over 14 Maaneder siden; men hvorledes gik det? Der er et gammelt Ord, som siger: Den, som tykkes at staa, se vel til, at han ikke falder! Mange Gange her i Livet gaar det saaledes, at naar man synes at staa allerstærkest og allerfastest, er man nærmest ved at falde. Saaledes gik det ogsaa Ministeriet J. C. Christensen. Faldet kom, og det kom brat og voldsomt. Vi vide alle, hvad der var Aarsagen. Det var den 8. September, at Bomben sprang, idet Alberti, den daværende Justitsminister, meldte sig selv til Politiet, og det viste sig, at en af Ministe-